

А Той е по-силенъ отъ цезаря, — азъ вѣрвамъ! — по-силенъ! Ти самъ я обичаше. Ти ни благослови! А тя е още дѣте!

И Виниций пакъ се наведе и, като притиснахъ лицето си къмъ колѣнѣтъ на Петра, взе да повтаря:

— Ти си познавалъ Христа, господарю! ти си го познавалъ! Той ще те послуша, застъпи се за нея!

А Петъръ горещо захванъ да се моли.

Свѣтковицитѣ отново взехъ да освѣтвяватъ небето. При тѣхния блѣсъкъ Виниций почна да се влежда въ устата на апостола, чекащъ отъ тѣхъ присѣдата: животъ или смъртъ. Въ тишината се чуеше глаза на падпѣдка въ лозята и глухиятъ, далеченъ шумъ на воденицитѣ, при *via Talatia*.

— Виниций, — попита, най-сетнѣ, апостолѣтъ, — вѣрвашъ ли ти?

— Господарю, мигаръ азъ бихъ дошълъ тука, ако не вѣрвахъ?

— Тогава вѣрвай до край, защото вѣрата вдига гори. — А затова, ако ти би видѣлъ тази дѣвойка дори подъ ножа на палача, или въ погтетѣ на лева, вѣрвай още, че Христосъ може да я спаси. Вѣрвай и моли се Нему, и азъ ще се моля заедно съ тебе.

И като вдигнахъ лицето си къмъ небето, той високо заговори:

— Милосърдний Христе, погледни на това страдалческо сърдце и утѣши го! Исусе милосърдний, Ти, който молѣше Твоя Отецъ, да махне отъ устата Ти горчивата чаша, махни я отъ устата на твой робъ!

— Аминъ!

А Виниций, като вдигнахъ ръцѣтъ си къмъ звѣздитѣ, съ плачъ говорѣше:

— О, Христе! азъ съмъ твой! Вземи мене, вмѣсто нея! На истокъ небето захванъ да блѣдне.

III.

Като осгави апостола, Виниций тръгна къмъ тъмницата съ сърдце, възродено отъ надежда. Въ дълбочината на душата му все още се таехъ ужасътъ и отчаянието, но той се стараше да ги задуши. Виждаше му се невъзможно за стѣпничеството на Божия намѣстникъ и силата на неговата молитва да останѣтъ безъ послѣдствия. Той се боеше да не изгуби надеждата си, боеше се да се не вмъкне и най-малко съмнѣние въ вѣрата му.